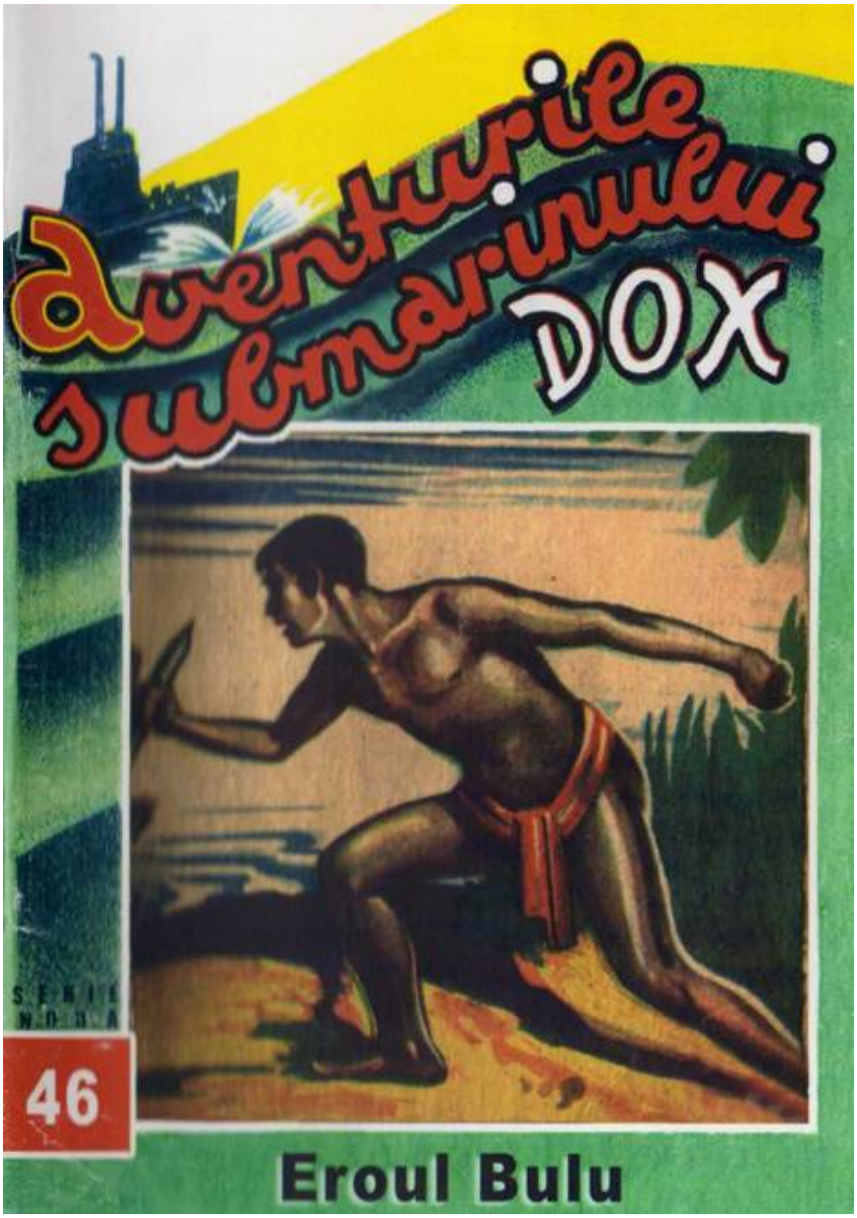
Aventurile submarinului DOX
SERIA NOUĂ
46
Eroul Bulu

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Ramer.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jocul enigmatică.
15. Monstrul sfârşit.
16. Satul groazei.
17. Demonul Survaiul.
18. Descoperirea doctorului Jelor.
19. Piraţii craciii
20. Corab a-fantomă.
21. Căi-regul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbiorul de sclavi.
28. Căpetonia Nogi.
29. Monştrii mării lor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. In lupta cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.
45. Lupte sângeroase.
46. Eroul Bulu.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 68 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 46

EROUL BULU

Traducerea de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN COPIL MISTERIOS.

— O, TATA, CE MINUNAT E! exclamă George cu însufleţire. Ce-ar fi să intrăm în fluviul acesta? Timp avem, slavă Domnului şi cred că apa e destul de lată şi adâncă să putem pătrunde cu submarinul.

— Hm… priveliştea e frumoasă, n-am ce zice – încuviinţă căpitanul. Aşa e, ai dreptate, timp avem berechet. Totuşi, s-ar putea ca îmbucătura fluviului să fie plină de nămol şi să ne împotmolim. Ne vom apropia cât mai mult şi vom porni apoi cu o barcă de aluminiu. Spune-i lui Petre s-o aducă pe punte şi s-o monteze.

În drum spre insulele Loyalty, unde lordul Clive vroia să debarce, se întâmplă că se abătuseră din calea vapoarelor şi trecură prin fata unei insule al cărei nume nu-l cunoştea nici unul din ei.

Căpitanul venise cu „Dox”-ul aproape petecul de pământ şi când coti în jurul coastei de răsărit, privirile lor întâmpinară o surpriză: la capătul coastei de miazăzi

zăriră îmbucătura unui fluviu, care venea din interiorul insulei.

Asta e ceva foarte rar în insulele Pacificului; probabil că a luat naştere de pe urma erupţiilor vulcanice, sau prin îngrămădirea mărgeanului în cursul veacurilor.

— E într-adevăr un lucru atât de rar ceea ce vedem, încât trebuie neapărat să-l cercetăm mai de aproape, fu de părere lordul, care venise şi el în turn. Am cutreierat eu destul prin oceanul Pacific, dar până acum n-am văzut încă un fluviu atât de mare pe vreuna din insulele sale.

— Aş vrea să ştiu dacă insula e şi locuită, zise căpitanul. E atât de retrasă, încât îmi vine să cred că nici n-a fost descoperită până acum. În orice caz, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci dac-ar fi cumva băştinaşi pe acolo, nu ştiu cum ne-ar întâmpina.

— Ai dreptate, dragă căpitane – încuviinţă lordul – eu sunt aproape încredinţat că insula e locuită, căci fluviul oferă condiţii de trai minunate. Apoi, insula pare să fie şi destul de mare pentru ca să poată trăi pe ea chiar mai multe triburi.

— Ar fi mai bine să pornim de la început cu două bărci – propuse Farrow – căci în felul acesta ne-am putea apăra mai bine, în cazul când am fi întâmpinaţi cu duşmănie. Să stabilim repede cine va lua parte la excursie: în prima barcă vei lua loc d-ta, dragă Clive, George, doctorul, Petre şi eu; a doua va fi condusă de Rindow sau Brun, care va avea alături de el pe Kard şi încă trei tovarăşi, traşi la sorti. Dragă Rindow, d-ta cu Brun va veţi înţelege între voi, se adresă el primului ofiţer.

— Acum e rândul lui Brun, răspunse Rindow. Să mai schimbe şi el aerul, ca să zic aşa. Eu voi rămâne cu submarinul aici, în fluviului, domnule căpitan. N-ar fi mai bine însă să mai aducem încă două bărci pe punte? S-ar putea întâmpla să aveţi nevoie de ajutor grabnic.

— Ai dreptate, dragă Rindow, încuviinţa căpitanul. În cazul când veţi auzi împuşcături, veniţi repede după noi. Alege-ţi oamenii de pe acum. După cum vezi, fluviul face un cot foarte pronunţat la vreo sută de metri de aici. De-abia după ce vom fi trecut cotul acesta, ar putea fi vorba de primejdie. Aşa! Cele două bărci sunt gata, Brun şi-a ales şi el oamenii, astfel că putem porni.

Bărcile fură lăsate pe apă, cei zece tovarăşi luară loc în ele, apoi Petre se apucă să vâslească barca în care se aflau

căpitanul, George, lordul Clive şi doctorul.

Amândouă malurile erau acoperite cu vegetaţie până aproape de apă şi numai pe alocuri se zăreau potecuţe înguste, cari păreau făcute într-adins în desiş şi sfârşeau la mal.

— Par să fie mulţi mistreţi pe aici, îşi dădu cu părerea doctorul. Aceştia au croit potecile cari se văd. Cât despre tigrii cari vin să se adape, n-avem ce ne teme – cel mult de duşmani cu două mâini şi două picioare.

— Aceasta e tocmai un semn că insula e locuită de oameni – zise Farrow – căci cu siguranţă că mistreţii au fost aduşi din alte părţi. La o depărtare atât de mare de Australia nu prea se găsesc mamifere prea mari.

— În privinţa asta ai dreptate, dragă căpitane? încuviinţă doctorul. Aşa dar, trebuie să ne aşteptăm să dăm ochi cu niscaiva sălbateci. Din fericire însă, fluviul e destul de larg. Dacă ne vom aţine pe la mijloc, nu trebuie să ne temem de săgeţi sau alte arme de-ale lor. Apoi, ne vine în ajutor şi faptul că putem observa imediat orice mişcare în desiş.

— Se poate totuşi să fie puşcaşi ascunşi pe aceste poteci, zise căpitanul. În primul rând v-aş recomanda să băgaţi de seamă dacă nu cumva se zăresc trâmbe de fum în interiorul insulei. E posibil ca unele triburi de pe aici să-şi semnalizeze astfel sosirea unui vapor, după cum fac şi vânătorii de capete de pe insulele Solomon.

— Nu cred să fie sentinele în desişul acesta grozav, îşi dădu cu părerea lordul. Apoi sunt încredinţat că numai arareori acostează aici un vas; doar vreun uragan l-ar putea zvârli atât de departe de drumul obişnuit al vapoarelor. Cred însă că e greu să se întâmple aşa ceva, căci toate vasele şi bricurile cari cutreieră oceanul Pacific sunt înzestrate cu motoare foarte puternice. Probabil că vom da brusc de un sat aşezat în vreun loc liber pe ţărmul fluviului.

— Chiar dacă ar fi aşa – răspunse căpitanul – tot nu strică să fim cât mai prevăzători şi în primul rând, să rămânem liniştiţi, ca să nu ne trădăm prezenţa prea de vreme.

Ca şi cum ar fi bănuit o primejdie apropiată, Farrow vorbise foarte încet; tovarăşii tăcură, iar Petre se silea să facă zgomot căi mai puţin cu vâslele.

În barca a doua domnea de asemeni linişte desăvârşită, căci uriaşul Kard se pricepea şi el să mânuiască vâslele

încet.

Acum bărcile cârmiră pe după cotul de care amintise căpitanul adineauri, dar priveliştea rămase neschimbată; desişul ajungea şi aici până la apă, chiar dacă fluviul devenise mult mai îngust.

Amândouă bărcile se ţineau exact în mijlocul apei şi camarazii nu-şi dezlipeau privirile de la cele două maluri, căutând să vadă mai cu seamă dacă nu se iveşte vreo mişcare suspectă în vreun tufiş.

Totul rămânea însă liniştit. Sub razele dogoritoare ale soarelui nu era nici un semn de viaţă; probabil că animalele, pasările şi insectele preferaseră să se retragă în locuri răcoroase.

Totuşi, după ce bărcile înaintară cu încă vreo sută de metri, tovarăşii observară că existau pe aici locuitori primejdioşi ai fluviului. Erau crocodili, ceea ce-l făcu pe doctor să spuie:

— La asta nu m-am aşteptat. Se pare chiar că sunt crocodili inguinali foarte primejdioşi, cum numai în India şi pe insulele Sumatrei se găsesc. Nu-mi pot explica deloc cum ajung aici târâtoarele astea uriaşe.

— Dragă doctore – răspunse căpitanul tot în şoaptă – în călătoriile ce le-am făcut noi împreună am întâmpinat până acum atâtea lucruri ciudate şi neobişnuite, încât n-ar trebui să ne mai mirăm de nimic. Cine ştie cum au ajuns aici dihăniile astea? Ah! Asta nu-mi place… uite-i că se aruncă în apă, ceea ce ar putea atrage asupra noastră atenţia locuitorilor insulei – dac-or fi existând.

La apropierea celor două bărci, uriaşele şopârle se aruncară plescăind în apă, de pe brâul îngust de ţărm scăldat în lumina soarelui.

— Numai de n-ar avea gânduri rele, zise lordul Clive, îngrijorat. Am auzit vorbindu-se despre aceşti crocodili că ar fi cei mai sălbateci şi primejdioşi din tot neamul crocodililor şi nu odată au smuls oameni din bărci.

— Aşa e, încuviinţă doctorul. Chiar noaptea trecută îi povesteau lui George al nostru despre o păţanie a mea din tinereţe, când am avut de a face cu astfel de specimene. Ehei! N-aş mai vrea să pătimesc ce-am pătimit atunci împreună cu fratele bunului nostru căpitan. Totuşi, sunt încredinţat că vom izbuti să-i alungăm cu pistoalele noastre, dac-o fi să ne atace.

Un simţimânt neplăcut îi cuprinse cu toate acestea pe curajoşii camarazi când văzură dispărând în apă trupurile

uriaşe ale primejdioaselor şopârle. Lesne s-ar fi putut răsturna bărcile lor uşoare la o ciocnire cu unul din aceşti monştri lacomi de carne omenească.

Dar făcea impresia că crocodililor le era teamă, ceea ce îi se păru de neînţeles doctorului. Zise încetişor căpitanului.

— E într-adevăr ciudat, dragă Farrow. N-am mai văzut reptile dintr-astea cărora sa le fie teamă. Dac-ar fi pe un fluviu unde circulă vapoare, mi-aş mai explica lucrul, căci atunci e obiceiul să se tragă asupra crocodililor. Ei ţin minte faptul acesta şi se fac nevăzuţi de îndată ce se iveşte un vas. Dar pe insula asta singuratică nu-mi închipui să-i turbure cineva. Singura explicaţie ar fi că băştinaşii pe cari îi presupunem aici, dispun de arme de foc moderne, pe cari le folosesc adesea împotriva crocodililor. Asta e însă greu de crezut.

— Ciudat, ce-i drept, zise Farrow. Poate că lucrurile se vor lămuri în curând. Eu sunt mulţumit că animalele ne lasă în pace.

Cele două bărci îşi urmară drumul în linişte. Fluviul, care se îngusta tot mai mult, făcu din nou un cot spre apus, în interiorul insulei. La o comandă a căpitanului, Petre vâsli domol de tot şi imediat îşi încetini viteza şi barca cealaltă.

Farrow se lăsase îndemnat de spiritul său de prevedere, când ordonase încetinirea vitezei, căci se gândea că îndărătul acestui cot s-ar putea afla un sat, ţinutul fiind foarte potrivit pentru asta. Dar, în locul colibelor, camarazii uimiţi avură înaintea lor o privelişte foarte ciudată, atât de ciudată încât la început nici nu le venea să-şi creadă ochilor…

Tufele erau aici îndepărtate de apă, încât pe ţărm se afla un loc liber de vreo cincizeci metri lungime şi douăzeci lăţime. Terenul acesta era presărat cu nisip albinos şi înspre desiş acoperit cu ierburi înalte şi felurita buruieni.

Plaja era scăldată în soare şi părea să fie locul de odihnă preferat al crocodililor, după cum dovedeau nenumăratele urme de pe ţărm.

Pentru moment se vedea numai una din urâcioasele reptile. Un crocodil enorm. Îşi îndrepta botul larg deschis spre un copil, care se apropia de dânsul prevăzător, cu trupul aplecat.

De la prima privire, camarazii văzură că acest copil era un alb. E drept că, la fel ai băştinaşii, purta un şorţ de piele dinainte, de-a semeni şi pielea corpului îi era pârjolită de soare, altminteri însă se putea lesne recunoaşte că aparţine rasei europene. Să fi avut cam vreo paisprezece ani şi era destul de voinic pentru vârsta lui.

Ceea ce avea de gând să facă acum, era de-a dreptul o sinucidere. Din clipă în clipă era de aşteptat ca dihania întărâtată să-l înhaţe şi să-l sfâşie, sau să-i ucidă printr-o lovitură de coadă.

Ca la o poruncă, tovărăşii smulseră revolverele de la brâu, le duseră la ochi, dar nici un glonţ nu căzu, căci în clipa aceasta copilul, ţinând ochii aţintiţi asupra crocodilului, întinse braţul drept înainte. Ţinea strâns în pumn un ţăruş de lemn ascuţit la amândouă capetele şi lung de vreun metru.

Băiatul apucase ţăruşul de mijloc si-l ţinea aşa încât vârfurile erau îndreptate în sus şi în jos. (Vezi ilustraţia de pe coperta). Din ce în ce mai mult se apropia de dihania aceea grozavă, care deschise acum botul şi mai mult, scoţând un mârâit fioros.

Lucrurile se petrecură cu iuţeala fulgerului, umplând pe tovarăşii de uimire şi admiraţie pentru curajul copilului. Acesta se repezi brusc înainte, îşi zvârli braţul drept în botul deschis al crocodilului, fălcile uriaşe se închiseră cu zgomot şi… vârfurile ţăruşului se înfipseră adânc în maxilarul inferior şi cel superior al dihaniei.

În aceeaşi clipă băiatul sări îndărăt, tocmai la timp, căci coada lungă se şi repezi cu putere, fără să-l nimerească însă.

Ţăruşul trebuie să fi fost din lemn ca fierul căci cu fălcile sfâşiate, se năpusti înapoi în apă crocodilul. Era sortit unei morţi sigure, căci ţăruşul îl împiedeca să închidă botul, aşa că, dacă nu murea de foame, apoi va fi sfâşiat de alţi crocodili.

Înmărmuriţi încă de priveliştea aceasta, camarazii îl văzură acum pe băiat îndreptându-şi trupul cu mândrie şi privind cu ură după dihanie, care înota ca înnebunită spre apus, urmărită de ceilalţi crocodili, atraşi de dâra de sânge care plutea pe apă.

De-abia acum îşi întoarse copilul privirile, zări cele două bărci şi se cutremură. În clipa următoare începu s-alerge ca o căprioară spre desiş.

— Ei, băiete! mai strigă Farrow după el în englezeşte, dar tânărul şi dispăruse cu iuţeala fulgerului.

Cei din bărci se priviră nedumeriţi câteva clipe, apoi doctorul zise:

— Asta a fost o privelişte cum rar se vede. Părerea mea este că băiatul acesta o fi purtând o ură înverşunată crocodililor, din vreun motiv oarecare şi trebuie să fi răpus mulţi în felul acesta, căci a lucrat cu o îndemânare care te face să crezi că are multă experienţă. S-ar putea spune că reptilelor le e frică de dânsul şi se fac nevăzute la ivirea lui.

— Asta ar fi şi o explicaţie pentru faptul că toţi crocodilii au luat-o la fugă când am pornit în susul fluviului, îşi dădu cu părerea lordul. Şi acum, eu zic să debarcăm şi să plecăm în căutarea băiatului. Fără îndoială că e un alb, trebuie deci să aflăm cum a ajuns pe insula asta. Cine ştie ce taină se ascunde şi aici!

Farrow privi îngândurat spre locul unde dispăruse copilul, apoi răspunse:

— E oarecum ciudat faptul ca a dispărut atât de repede, atunci când ne-a zărit. S-ar crede că se teme de oameni străini. Poate că, deşi e atât de tânăr, o fi făcut experienţe dureroase, ceea ce nu e exclus prin ţinuturile astea îndepărtate. Nu ştiu însă dacă e bine să ne luăm după el, aşa cu una, cu două. Dacă face parte din vreun trib de băştinaşi, care i-o fi răpit de undeva, am putea intra în bucluc, presupunând că îi alarmează pe ai săi. Repet că e foarte ciudat că a fugit atât de repede la vederea noastră după ce cu o clipă înainte, a dovedit atâta curaj faţă de reptila aceea.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Asta mă face să bănuiesc că a avut de suferit de pe urma albilor. Totuşi, să mergem pe uscat, căci chestia asta misterioasă ne interesează pe toţi în chip deosebit.

— Ceva trebuie să facem, nici nu-ncape vorbă – răspunse căpitanul – numai că mă gândesc cum anume să pornim la lucru. Ma tem, după cum am spus, că viteazul băiat ar putea veni cu ajutoare împotriva noastră, căci şi eu sunt de părerea d-tale, dragă Clive, că a avut de suferit de pe urma albilor, altminteri n-ar fi luat-o la fugă atât de repede. Dar deoarece – după cum am avut prilejul să observăm – nu e un potrivnic de dispreţuit, aş fi de părere să aşteptăm mai bine aici pe fluviu, până s-o înapoia.

Sunt aproape încredinţat că se va întoarce. Şi atunci voiră putea să-l convingem că nu îi suntem duşmani.

— Mai bine ar fi să-i strigăm asta, propuse lordul şi fără să mai aştepte încuviinţare, răcni spre desiş: Ei, băieţelule, vino încoace fără frică, noi n-am venit cu gânduri rele aici, nu-ţi vom face nimic. Dimpotrivă, îţi putem cel mult ajuta.

Clive vorbise englezeşte. Nu primi însa nici un răspuns. Strigă a doua oară. Dar şi de data asta cu acelaşi rezultat.

II.
ÎN PLIN MISTER.

— EI, DUPĂ CUM VAD, TOT VA TREBUI SA DEBARCAM, zise Farrow. Să fim însă cu mare băgare de seamă! Brun cu oamenii săi vor trebui să rămâie în barcă, pentru ca să acopere, la un moment dat, retragerea noastră, sau – adăogă el zâmbind – să ne elibereze dacă va fi să cădem prizonieri, ceea ce nu e exclus să se întâmple. Vom pătrunde în desiş la distanţe mici unul de altul, pentru a nu ne expune să fim atacaţi toţi deodată; ţin însă, ca eu să merg în frunte.

Petre îndreptă, barca spre mal, camarazii debarcară în linişte, apoi Farrow făcu semn celeilalte bărci să se apropie şi dădu lui Brun următoarele instrucţiuni: Va trebui să chibzuieşti singur, draga Brun, ce se va putea face dacă vei observa ceva suspect. Poate c-ar fi mai bine să te întorci mai întâi la coastă şi să vii cu ajutoare, căci dacă ne vei urma de-a dreptul, ai putea strica totul, pe câtă vreme altminteri ar fi şi Rindow prevenit. Aşadar, las pe seama d-tale să iei o hotărâre. Să intri în acţiune însă numai atunci când vei fi încredinţat că ne aflam într-adevăr în pericol.

— Voi face cum e mai bine, domnule căpitan. Făgădui secundul. De fapt, sarcina mea nu prea e uşoară. Când va fi să mă hotărăsc însă a vă urma, voi trimite în orice caz pe unul din oamenii mei la submarin, ca să aducă ajutoare. La caz de nevoie, tot ne mai rămâne barca dv.

— Bravo! Asta e o idee bună! răspunse Farrow. Aşa, acum să mergem. George, tu rămâi în urma mea şi nu te lăsa îndemnat să fad vreo nesocotinţă. Mergem la distanţă de cinci paşi unul de altul. Păşiţi cu băgare de seamă,

revolverele pregătite, dar să vă folosiţi de ele numai în caz de primejdie adevărată. Înainte!

Căpitanul se apropia cu atenţiune de desiş şi pătrunse înăuntru în acelaşi loc pe unde se făcuse nevăzut misteriosul băiat.

George aşteptă până ce tatăl său făcu cinci paşi, apoi îl urmă şi la aceeaşi distanţă veniră după el lordul, doctorul Bertram şi în coadă Petre Uriaşul.

Când George se strecură în desiş nu-l mai văzu pe tatăl său înaintea lui, căci poteca îngustă care şerpuia în faţa sa avea nenumărate cotituri. Ducea pe lângă trunchiuri uriaşe de palmieri, dar din păcate tufişurile de amândouă părţile potecii nu erau legate prea strâns între ele prin plante agăţătoare, cum e cazul de obicei în pădurile tropicale. Din loc în loc erau spărturi prin cari lesne s-ar fi putut să se ivească pe neaşteptate cineva.

George nu se simţea tocmai la largul lui când porni pe potecă. Nu-l putea vedea şi auzi nici pe căpitan – care se afla înaintea sa – nici pe lord – care era în urma. Atât de încet şi cu băgare de seamă mergeau toţi.

Când ajunse însă la un loc unde poteca se întindea dreaptă vreo douăzeci de metri, putu în sfârşit să-l vadă pe tatăl său, care păşea în vârful picioarelor, ascultând cu încordare în toate părţile. Îi mai zări o clipă pe lord şi pe doctor îndărătul său, apoi o cotitură nouă făcu iarăşi să nu mai vadă nimic.

Iarăşi începură cotiturile la fiecare pas şi tânărul se simţi din nou stăpânit de simţimântul singurătăţii; totuşi, cotind de-odată spre dreapta, se opri pentru câteva clipe din mers.

Printr-o spărtură îngustă în tufişuri, zări în desiş o rarişte în formă de maţ prin care trecu în clipa aceasta o făptură negricioasă cu iuţeala fulgerului.

Câteva secunde doar zări George trupul subţire, cu ochi strălucitori şi dinţi albi ca zăpada, dar asta fu de ajuns ca să-şi dea seamă că stau la pândă pe acolo băştinaşi, cari aşteptau prilejul să-i atace pe camarazi.

Hotărârea sa era luată.

De-abia dispăruse sălbatecul în desiş, că George şi coti de pe potecă spre rarişte.

Pământul acesteia era acoperit cu muşchi gros, care-i înăbuşea paşii. Cu iuţeala fulgerului alergă până la locul unde tocmai se făcuse nevăzut băştinaşul şi printr-o spărtură îngustă în tufiş se luă după iscoadă. Cu mirare

văzu că se află aici pe o a doua potecă, ce ducea paralel cu aceea pe care mergeau tovarăşii şi era tot atât de întortocheată ca şi cealaltă.

Pe sălbatec nu-l mai putu zări. Dar nici acesta nu mai putea vedea că unul din străini era pe urmele sale. Avu prevederea însă să privească îndărăt din când în când, căci desigur că pe poteca asta veneau în urma sa băştinaşi cari observaseră de pe coastă sosirea străinilor.

Fără voie George îşi iuţi paşii, căci acum nu mai era ţinut să păstreze distanta convenită cu tovarăşii săi.

Poteca făcea acum din nou un cot pronunţat spre stânga şi ducea de-a dreptul spre aceea pe care se aflau camarazii. George era gata să creadă că va ajunge pe vechea cărare, dar deodată dădu iarăşi de un cot spre dreapta şi… tânărul rămase înmărmurit în loc căci văzu ceva ce-l făcu să se cutremure de groază.

Alături de poteca pe care trebuiau să se afle camarazii săi mergea cărarea a doua, pe care intrase George întâmplător. Şi această cărare şerpuia dreaptă o bucată bună de drum. Aici însă stăteau unul alături de altul un şir întreg de băştinaşi, cu săgeţi şi măciuci în mână şi priveau cu încordare printre tufe, în spre poteca pe care trebuiau să vie curajoşii săi camarazi.

Aşa dar, asta era cursa ce le-o întindea şi numai întâmplarea făcuse ca George să cadă în spatele duşmanilor care stăteau ia pândă. Acum trebuia să lucreze în grabă, ca să-i ferească pe tovarăşi de primejdia ce îi ameninţa.

George nu stătu mult la gânduri; ridică repede revolverul, îl îndreptă spre şirul băştinaşilor cari erau adânciţi în lucrul lor şi nici nu bănuiau prezenţa lui, apoi strigă:

— Luaţi seama, camarazi, vi se întinde o cursă!

În clipa următoare descărca de trei ori arma în duşmani.

Gloanţele trecură şuierând pe lângă sălbateci, o gălăgie infernală, venind dinspre poteca pe care se aflau camarazii, cutremură pădurea, strigăte de lupte umplură văzduhul, săgeţi zburau prin tufişuri, de pretutindeni se iviră trupuri pe jumătate goale şi se năpustiră asupra celor câţiva băştinaşi pe cari George vroia să-i sperie prin împuşcăturile sale. O zăpăceală sălbatecă se dezlănţuie.

George, care rămăsese înmărmurit o clipă şi nu pricepea nimic din ceea ce se întâmplase, îşi dădu acum

seamă că era vorba aci, probabil, de o luptă între două triburi duşmane în care el şi camarazii săi se vârâseră fără sa vrea, căci mai auzi câteva împuşcături de pe poteca învecinată, apoi fu şi el înconjurat de făpturi negricioase, văzu cuţite lucitoare şi măciuci ridicate şi împuşcă la întâmplare asupra acestor făpturi, dintre cari câteva se prăbuşiră îndată la pământ, scoţând ţipete de moarte.

— Viu, domnule George! Auzi el pe uriaş răcnind.

Acesta îşi şi făcuse loc printre tufe şi alergă spre iubitul său stăpân, dar tânărul văzu în acelaşi timp doi băştinaşi înalţi sărind din amândouă părţile asupra credinciosului servitor. Măciucile lor izbiră, Petre ridică braţele, se prăbuşi la pământ, apoi cei doi duşmani îl târâră în desiş.

George ridică revolverul şi trase. Unul din sălbatec căzu fulgerat, dar tânărul nu izbuti să tragă încă un glonţ, căci se pomeni cu o lovitură puternică în braţ, care îl făcu să scape arma din mână. Repede scoase cu stânga al doilea revolver, în acelaşi moment răsună din nou o larmă grozavă dinspre dreapta şi dintre tufe pătrunseră alte făpturi negricioase.

În gălăgia aceea, George deosebi glasul tatălui său, care-l striga pe el, apoi două împuşcături de revolver. În primul moment nici nu ştia în cine să tragă, căci în jurul său se dădea o luptă îndârjită între sălbateci. Deodată, o lovitură puternică îl izbi în cap, văzu ca prin ceaţă un sălbatec uriaş, trase, mai auzi un ţipăt ascuţit, apoi se prăbuşi la pământ.

Prima sa impresie fu că în capu-i umflat bâzâia un roi uriaş de albine, cari căutau să întreacă zgomotul unei cascade ce vâjâia de asemeni în capul său. Şi când deschise pentru o clipă ochii se văzu silit să-i închidă repede, căci scântei şi cercuri de foc se roteau ameţitor pe dinaintea lui. Mai simţea şi o greaţă grozavă care îl făcu să-şi aducă aminte de o convorbire pe care o avusese cu doctorul Bertram, când acesta îi spusese că de obicei comoţiile cerebrale produc asemenea greţuri. Îşi zicea deci că era foarte posibil să se fi ales cu o comoţie în urma puternicei lovituri ce o primise în cap.

Cu o smucitură, George se ridică în picioare şi se sili să-şi adune puterile. Se gândi la tovarăşii săi, mai ales la Petre, care fusese atacat şi el de sălbateci. Apoi la tatăl său, care-l mai strigase înainte ca viclenii duşmani să-l fi răpus.

Cu mare greutate se putu ţine pe picioare. Se simţea grozav de rău, zărea ca prin ceaţă câteva umbre. Nu se lăsă copleşit însă, ci strânse dinţii şi în cele din urmă dispărură atât punctele cât şi cercurile de foc cari dănţuiseră până atunci în faţa ochilor săi.

Căută să privească încordat în jurul lui, dar închise pleoapele timp de câteva clipe, atât îi se părea de ciudat ceea ce vedea acum. Avea impresia că visează şi-i dădu în gând că puternica lovitură ce-o căpătase îl rănise grav şi ca urmare avea acum vedenii.

Când deschise însă din nou ochii, priveliştea nu se schimbase şi cu uimire trebui să constate că nu era vorba de nici o rătăcire a simţurilor.

Se afla într-un luminiş mare, împrejmuit de arbori înalţi. Într-o rânduială perfecţii stăteau de jur-împrejur colibe de lemn foarte curate şi bine construite. Tocmai în fata lui se afla o colibă mai mare, înconjurată de o verandă largă, colibă care avea înfăţişarea unui adevărat bungalow.

Dar în loc de a fi împodobită cu flori. Cum sunt de obicei bungalow-urile europenilor care locuiesc la Tropice, veranda aceasta avea o podoabă atât de înfiorătoare încât George se cutremură. Balustrada şi pereţii exteriori erau acoperiţi cu teste uriaşe de crocodili, din cari cele mai multe aveau înfipte intre fălcile larg deschise câte un ţăruş ascuţit în ambele capete.

Si, ceea ce întregea această privelişte ciudată. Era copilul care stătea în josul scării, într-un fotoliu europenesc… Cu toate ca acest copil era îmbrăcat acum cu vestminte tropicale, albe, George recunoscu în el pe tânărul plin de curaj care înfipsese ţăruşul în botul crocodilului, pe malul fluviului.

Uimit privi George chipul, de o frumuseţe serioasă, a băiatului. Acest chip ar fi fost mult mai atrăgător şi mai nevinovat dacă în jurul buzelor strânse n-ar fi fost întipărită o cută adâncă de amărăciune.

Ochii săi mari şi vioi, îndreptaţi asupra lui George, erau de un cenuşiu închis, dar privirea nu era privirea senină a unui copil, ci mai de grabă a unui om în toată firea, care a văzut multe în viaţă şi a suferit şi mai multe.

Deoarece băiatul tăcea, George hotărî şi el să nu deschidă gura. Vroia să audă mai întâi ce spune celălalt, ca să chibzuiască, din întrebările lui, ce răspunsuri să dea.

George privi cu băgare de seamă în jurul lui, căutând din ochi pe camarazi săi. Nu îi descoperi însă nicăieri şi atunci îi veni gândul că vor fi căzut probabil în mâinile acelor băştinaşi cari îl târâseră şi pe bunul lui Petre după ei.

Cu asta se înrăutăţea mult situaţia, despărţiţi unii de alţii, se aflau acum în puterea a două triburi diferite de băştinaşi, cari se duşmăneau de moarte.

Datoria lui era deci să procedeze cu multă dibăcie: trebuia să-l încredinţeze pe ciudatul copil de gândurile sale paşnice, pentru ca apoi cu ajutorul lui, să-şi elibereze tovarăşii prizonieri din mâinile celuilalt trib.

În vreme ce chibzuia astfel, George urmă să privească în jurul său. Îi atrase atenţia curăţenia exemplară a potecuţelor dintre colibe. Femeile şi copiii pe cari tânărul îi zări acum, stăteau foarte liniştiţi, fără sa arate vreo curiozitate faţă de prizonier.

Insă în fata casei împodobită cu ţeste de crocodili, pe care părea s-o locuiască băiatul, stăteau ca nişte statui negre băştinaşii, cari purtau doar un şorţuleţ în jurul şoldurilor.

Toţi erau înalţi şi bine legaţi, înarmaţi care cu arcuri, care cu măciuci grele. Priveau cu nepăsare la George; trăsăturile lor nu trădau nici curiozitate, nici bucuria triumfului.

George văzu cu mirare că ei aveau cu totul alt tip decât polinezienii cari trăiesc pe numeroasele insule ale Pacificului. Era îndemnat să creadă chiar că aceşti sălbateci se asemuiau mai curând cu locuitorii Indiei de miazănoapte.

După ce sfârşi cu examinarea tuturor acestor ciudăţenii, George îşi întoarse iarăşi privirea spre băiatul care nici nu se clintise până acum. Asta întări într-unsul hotărârea să nu scoată nici el vreun cuvânt până ce nu va fi început celălalt. De la o vreme, citi cu bucurie în ochii misteriosului copil că acesta începe să-şi piardă răbdarea, căci încruntă sprâncenele, strânse şi mai mult buzele, apoi se întoarse spre un băştinaş mai bătrân care se afla aproape de el şi-i spuse câteva cuvinte în hindusă, cea mai răspândită limbă a Indiei.

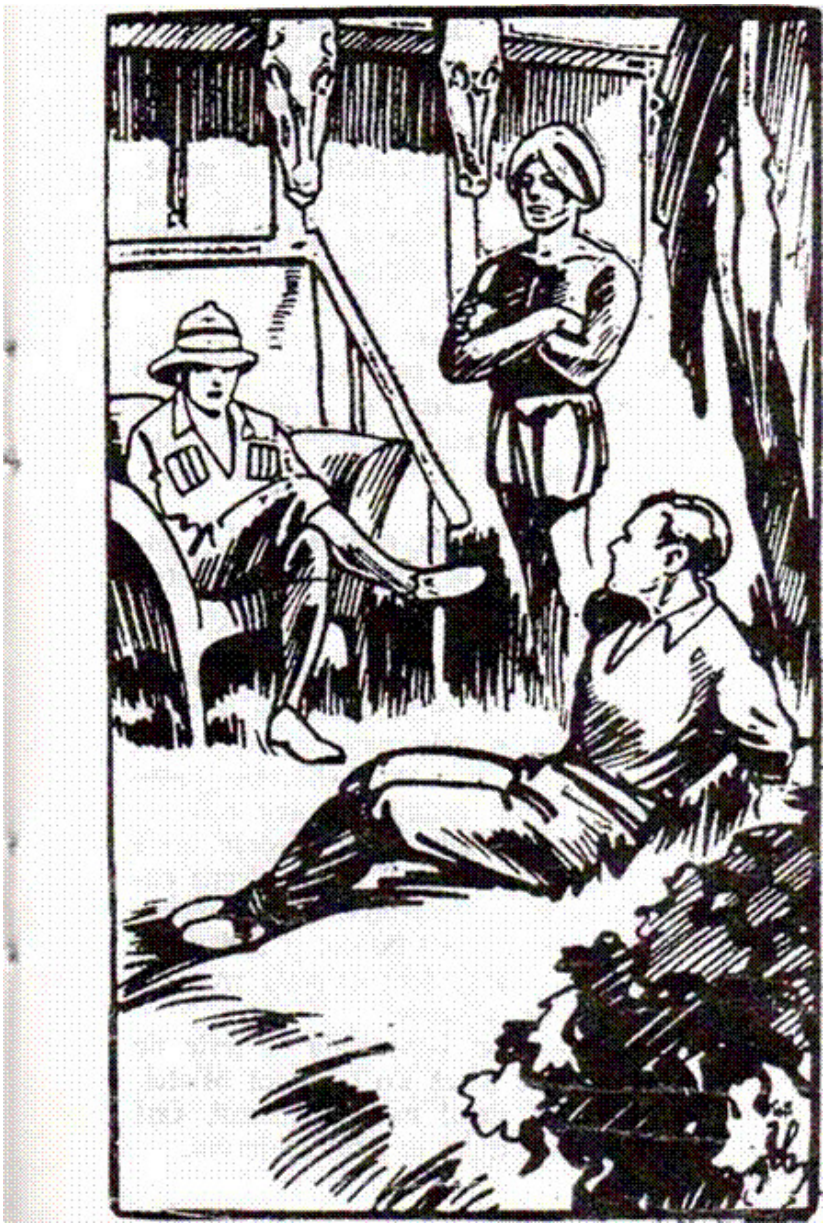

Din fericire, George se îndeletnicise mult cu limba aceasta, pe vremea când frumoasa Sanja se afla pe submarinul lor, aşa că pricepu acum ce spunea băiatul:

— Tora, ce facem cu el? Este şi dânsul oare, din oamenii aceia cari au zvârlit crocodililor pe bieţii mei părinţi?

În clipa asta George îşi dădu seamă care ar fi cauza seriozităţii neobişnuite a acestui copil, a urii sale împotriva crocodililor a neîncrederii ce o avea faţă de europeni: nişte criminali dăduseră pe părinţii săi pradă crocodililor.

Gândul acesta era atât de grozav, încât cu greu se reţinu George să nu-şi iasă din rolul pe care şi-l impusese şi să adreseze câteva cuvinte de mângâiere copilului. Dar nu trebuia să se trădeze deocamdată că ştia limba hindusă.

Cu multă bucurie auzi răspunsul băştinaşului:

— Sahib, are înfăţişare bună, nu cred să aibă vreun gând rău împotriva noastră. La fel cu dânsul arată şi bărbaţii veniţi cu el. Cel puţin după cât am putut eu vedea în timpul luptei.

— Îmi pare rău că vorbeşte limba ucigaşilor părinţilor mei, răspunse băiatul, posomorit. O urăsc şi n-am învăţat-o niciodată; poate ar fi fost mai bine dac-aş fi făcut-o. Dar n-am avut nici prilejul pentru asta. Noi, francezii, să-nvăţăm limbi străine.

George nu se mai putu stăpâni şi zise în franţuzeşte:

— Tinere, eu nu-ţi sunt duşman. Suntem oameni de treabă cari îţi dorim binele. Cum de-ai ajuns aici? Cum au venit Indienii pe insula asta singuratecă, atât de departe de patria lor?

Băiatul holbă şi el ochii de narare şi ca prin farmec toată atitudinea lui se schimbă. Se ridică repede de pe scaun şi alergă spre George.

— D-ta ştii franţuzeşte? strigă el, agitat. O! Cât ma bucur! De trei ani de când doresc să aud un cuvânt franţuzesc. Iartă-ne că te-am legat, dar te luasem drept unul dintr-aceia cari au ucis în chip atât de grozav pe părinţii mei.

La un semn al său, Tora se apropia în grabă şi tăie cu un pumnal ascuţit frânghioarele din fibre de cocos cu cari era legat tânărul. În vremea asta, băiatul vorbea înainte:

— N-a fost un om de-al meu acela care te-a doborât, domnule, ci unul din tribul duşmanului meu Mali, cum îl numim noi – căpetenia neagră – care ne ameninţă mereu. Din nenorocire însă, tovarăşii d-tale au căzut în mâinile oamenilor săi şi eu nu m-am interesat de soarta lor, căci credeam că erau din banda care a ucis pe bieţii mei părinţi. Acum însă, când ştiu că nu e aşa, voi face imediat tot ce se poate ca să-i eliberez.

— Foarte bine, răspunse George. Mai trebuie să sosească şi alţi camarazi de-ai mei şi atunci vom putea porni împreună împotriva tribului lui Mali, cu atât mai mult cu câţi avem şi alte arme, de un efect şi mai mare. Spune-mi, însă, dragul meu, cum te numeşti şi cum ai ajuns aici?

— Mă numesc Jean Cartot şi mai târziu îţi voi povesti totul. Acum trebuie să ne grăbim cât mai mult, căci Mali este foarte crud şi deoarece o fi furios că a fost învins de

noi, e mai bine dacă îi liberăm pe prizonieri cât mai curând din mâinile lui.

George, care se cam înspăimântă auzind toate acestea, căută să afle unde se află satul lui Mali şi-l întrebă pe Jean:

— L-ai numit „căpetenia neagră”; aparţine deci rasei acelora cari trăiesc pretutindeni aici, pe când însoţitorii tăi sunt toţi indieni. Cum se face asta?

— Te voi lămuri şi în această privinţă, dar mai târziu. Acum haide repede, căci avem de făcut un drum lung şi primejdios pentru a ajunge în satul lui Mali.

III.
ÎN GHIARELE SĂLBATECILOR.

LA ÎNCEPUT, căpitanul Farrow nu observase dispariţia lui George. Când însă auzi deodată, lămurit, la stânga potecii, un foşnet uşor care se repetă apoi şi-n alte locuri, în faţa şi îndărătul său, se hotărî să aştepte până ce tovarăşii vor ajunge la dânsul, căci presupuse c-ar putea fi vorba aici de o viclenie a băştinaşilor, cari se pregăteau de vreun atac asupra lor.

În locul lui George veni mai întâi lordul lângă el, apoi doctorul Bertram şi-n cele din urmă Petre. În clipa când căpitanul vroia tocmai să-ntrebe unde rămăsese George, răsună strigătul de prevenire al acestuia, urmat de trei împuşcături.

O secundă după aceea începură să foşnească tufele de jur-împrejur, cu ţipete războinice săriră pe potecă făpturi negricioase şi camarazii se văzură înconjuraţi deodată de indivizi aproape goi, tuciurii la trup, înarmaţi cu arcuri şi măciuci. Căpitanul, doctorul şi lordul traseră orbeşte în grămada sălbatecilor, Petre însă se furişă pe poteca alăturată ca să vie în ajutor lui George, dar fu imediat culcat la pământ de băştinaşi.

Farrow mai avu răgazul să-l strige pe fiul său şi să tragă două gloanţe, apoi se iviră în faţa lui, făcând gesturi ameninţătoare, câteva făpturi, iar în clipa următoare fu izbit cu atâta putere în cap încât se prăbuşi.

Tot astfel se-ntâmplă doctorului şi lui Clive.

Când se treziră din leşin, aproape toţi în acelaşi timp, se văzură legaţi de câte un trunchi gros de copac, într-un luminiş mare, presărat cu colibe primitive de frunziş.

Erau înconjuraţi de femei, copii şi câini jigăriţi, iar în jurul unui foc mare stăteau făpturi negricioase asemănătoare polinezienilor cari îi atacaseră.

Un bărbat uriaş, cu privirea întunecată se ridică; la urechi şi pe pieptul larg purta ca podoabă colţi de mistreţi.

Se apropia cu paşi măsuraţi de prizonieri, şi le vorbi. Doctorul răspunse scurt, apoi se adresă tovarăşilor săi de suferinţă:

— Se pare că am păţit-o, camarazi. Ne aflăm în mâinile unui trib de băştinaşi care se află în veşnică războire cu alt trib al acestei insule. Din nefericire ne-am pomenit tocmai în toiul unui atac pe cari băştinaşii de aci l-au pornit împotriva inamicilor lor. Interesant e faptul că tribul celălalt are de căpetenie un copil alb. După cum îmi spunea tocmai şeful tribului acesta, la noapte, câteva ceasuri după spusul soarelui, urmează să servim de jertfă la un ospăţ de izbândă pe care-l pregătesc. Nădăjduiesc însă că până atunci ne vor elibera camarazii.

— Nu se poate cădea la înţelegere cu căpetenia asta? întrebă căpitanul.

— Am încercat, dar văd că e zadarnic. Chiar dacă ar vrea să ne lase liberi sub o condiţiune oarecare, tot n-ar putea-o face, căci bătrânul acela posomorit de colo, care ne priveşte cu atâta ură, este vrăjitorul tribului şi el cere vieţile noastre ca ispăşire pentru tovarăşii lui de trib cari au fost împuşcaţi cu prilejul atacului. Aşa dar, de voie de nevoie trebuie s-aşteptăm până vor veni camarazii.

— De-aş şti numai ce s-a făcut George! Zise Farrow, îngrijorat.

— Eu l-am zărit, domnule căpitan – răspunse Petre – în mijlocul unor sălbateci cari aveau însă cu totul altă înfăţişare decât aceia de aici. I-ai putea lua drept Indieni, dacă lucrul acesta n-ar fi cu neputinţă, prin locurile acestea. Cu siguranţă c-a fost luat prizonier de dânşii, căci am mai văzut cum l-au împresurat apoi am fost şi eu culcat la pământ cu o lovitură de măciucă. Şi – adăogă el, şovăind – am zărit pe unul din aceşti sălbateci şi aici, un uriaş care se strecurase pe la spatele domnului George al nostru, dar cred că cu toate astea a fost prins de ceilalţi sălbateci cafenii.

— Oricum o fi, trebuie să aşteptăm evenimentele, interveni Clive. În vremea asta vom scăpa poate şi de durerile de cap ce le avem.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul râzând. Şi mie îmi vâjâie capul de parcă ar fi o morişca în el. Tot e bine că ticălosul ăla de vrăjitor ne-a dat răgaz până la noapte. Câte nu se pot întâmpla în vremea asta!

— Păcătoşii ăştia de sălbateci m-au legat atât de vârtos încât nu mă pot libera singur, mormăi Petre, înciudat. Ce poftă aş fi avut să dau iureş în ei şi să-l învăţ minte pe ticălosul ăla de bătrân. Dar poate că tot izbutesc eu să-mi liberez mâinile. Proştii nu s-au gândit măcar să ne ia armele, aşa ca voi încerca odată să ajung la cuţitul meu. A! tocmai acum pare c-a intrat la bănuială vrăjitorul, căci văd că mă priveşte al dracului de curios. Ei, s-o luăm altminteri atunci: mă voi preface că mi-a venit rău.

Cu toată situaţia lor nu prea plăcută, camarazii erau cât p-aci să pufnească în râs când îl văzură pe uriaş lăsându-şi trupul moale, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Bătrânul vrăjitor dădu mulţumit din cap şi-şi îndreptă atenţiunea spre ceilalţi trei prizonieri. Aceştia socotiră nimerit să urmeze pilda lui Petre şi-şi aplecară şi ei capetele.

Secundul Brun şi însoţitorii săi din barca a doua, rămaşi pe malul râului, tresăriră speriaţi auzind împuşcături în adâncul desişului insulei. Imediat Brun porunci unuia din marinari:

— Matei, ia-o înapoi cu barca şi vino cu domnul Rindow şi un număr mai mare de camarazi. Grăbeşte-te cât poţi căci căpitanul şi tovarăşii noştri se află poate într-o mare primejdie.

În vreme ce vorbea încă, sări pe uscat, urmat de cei trei marinari cari aveau să-l însoţească. Şi dădu buzna pe poteca îngustă, având în urma lui pe viteazul Kard. Împuşcăturile repetate îi îndemna să se grăbească, dar după vreo două minute numai, ele încetară şi glasurile omeneşti se pierdură în depărtare.

Asta li se păru ciudat şi Brun cu tovarăşii săi o luară la fugă dea lungul potecii întortocheate.

În cele din urmă, ajunseră pe câmpul de luptă, pe care-l recunoscură numai după crengile rupte, pământul răscolit şi băltoacele de sânge, căci cele două tabere ridicaseră în vremea asta răniţii şi morţii.

Nu îi fu greu lui Brun să-şi închipuie cele întâmplate aici. Acum însă prima grijă era să se hotărască în ce direcţie să apuce. Atunci Kard găsi poteca lăturalnică şi

pe dânsa revolverele lui George, cari îi fuseseră aruncate din mână în timpul luptei.

Asta îi hotărî numaidecât; îşi ziseră că atât căpitanul cât şi ceilalţi camarazi fuseseră târâţi într-acolo.

Era lesne să se ia după urmele lăsate de băştinaşi. Curând Brun şi însoţitorii săi intrară pe o potecă mai largă şi foarte bine întreţinută. Secundul se opri şi zise încetişor:

— Cred că vom intra îndată în satul sălbatecilor. Trebuie să pătrundem cu multă băgare de seamă şi poate că vom izbuti lesne să-i eliberăm pe camarazi. Dacă se vor afla însa într-o situaţie foarte primejdioasă, vom porni la atac fără să stăm mult la gânduri, fie ce-o fi. Poate că vom fi în măsură să le ţinem piept până va sosi Rindow cu întăriri, înainte, deci, camarazii.

Ciudat părea că, în vreme ce înaintau nu auziră nici un soi de glasuri cari să dovedească apropierea unui sat. Ei nu ştiau că indienii, pe cari nu i-ar fi bănuit aici, erau atât de disciplinaţi şi nici n-ar fi avut de unde să ştie ce se petrecuse în vremea asta în satul acestora. De aceea ridicară revolverele brusc când la o cotitură a potecii se iviră în fata lor făpturi omeneşti. În clipa următoare însă Brun scoase o exclamaţie de bucurie şi alergă înaintea lui George.

— O! Asta e minunat! zise el. Vă credeam în mare primejdie pe d-ta şi pe tovarăşii. Dar unde e căpitanul? Unde sunt ceilalţi camarazi?

— Ne duceam tocmai să-i eliberăm, răspunse George. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe micul Jean Cartot, care vrea să ia parte la lupta de eliberare, împreună cu indienii săi. Tata şi camarazii au fost prinşi de un trib de băştinaşi, despre cari se spune c-ar fi foarte cruzi. Trebuie să ne grăbim, deci.

— Îmi vei povesti totul în drum, răspunse Brun, după ce strânse mâna tânărului francez. Să nădăjduim că Rindow va veni în curând cu întăriri. Probabil că va trebui să ne folosim cât mai mult de arme dacă e vorba de un trib întreg.

— Bine, atunci trebuie să-l aşteptăm pe Rindow! hotărî imediat George. Eu cu Jean şi oamenii săi vom porni îndată până la marginea satului duşman, dar îţi vom lăsa d-tale câţiva inşi cari cunosc drumul. Va trebui apoi să ne urmaţi cât mai repede cu Rindow şi ceilalţi tovarăşi.

— Dar bine, domnule George, numai pentru atâta lucru nu e nevoie să rămân în urmă, zise Brun, cu imputare. Pentru asta va fi de ajuns să stea unul din camarazi, ales prin tragere la sorţi. Poate că e nevoie să intervenim grabnic pentru salvarea căpitanului şi a tovarăşilor şi atunci fiecare om e preţios.

— Ai dreptate, domnule Brun, încuviinţă George. Să tragem deci la sorţi fără zăbavă!

Asta se făcu repede. Marinarul care trebuia să-l aştepte pe Rindow, împreună cu doi indieni cari cunoşteau drumul la satul lui Mali, vru să rămâie pe poteca unde avusese loc lupta între cele două triburi; dar George îl sfătui să se înapoieze mai bine la mal spre a-i îndemna să se grăbească pe camarazii cari vor veni de pe submarin.

— Ia spune, Jean, ne mai aflam departe de satul acelui Mali? întrebă George. Şi nu crezi c-o fi pus sentinele?

— Asta fără îndoială c-a făcut-o, răspunsa băiatul. Posturile stau la vreo sută de metri înaintea noastră; sunt de obicei patru războinici negri, dar Tora va sfârşi cu ei înainte ca să poată scoate vreun ţipăt. Mai suntem la vreo două sute de metri de sat. Împreună cu oamenii mei am dat târcoale adesea prin jurul lui.

— Oare nu cumva, după lupta de azi o fi aşezat sentinelele ceva mai departe? întreba George.

Băiatul se gândi câteva clipe, apoi se opri şi-l strigă pe bătrânul Tora. Avu loc o convorbire între ei şi cu prilejul acesta George află şi numele tânărului francez, cu care îl botezaseră indienii: „Bulu”. Căruia îi adăugară titlul onorific de „Eroul”.

Jean îi comunică lui Tora temerile lui George, apoi bătrânul, fără să stea mult pe gânduri, chemă la el alţi trei indieni şi le zise:

— Străinul Sahib are dreptate. Sentinelele nu trebuie însă să ne strice rostul.

Pe nesimţite cei patru indieni porniră înainte şi în curând se făcură nevăzuţi pe după o cotitură a potecii.

Bulu se-ntoarse spre George şi-i zise:

— Să mergem ceva mai încet, căci Tora cu. Oamenii lui are nevoie de câtva timp ca să dibuiască sentinelele. În vremea asta se poată să vie şi tovarăşii d-tale.

— Eu sunt foarte îngrijorat de soarta tatălui meu şi a camarazilor – răspunse George – căci e de presupus că Mali se va deda la cruzimi în mânia lui de a fi fost învins..

— Nu – zise Bulu, calm. Fără bătrânul vrăjitor pe care-l numim Asa, nu se-ntâmplă nimic; iar acesta va vroi probabil să-i jertfească pe prizonieri cu ceremonialul obişnuit. Unii dintre războinicii mei, cari au fost şi dânşii prizonieri, au găsit prilejul să fugă până să se termine cu pregătirile pentru jertfă. Sunt încredinţat că tatăl d-tale şi însoţitorii săi se află în siguranţă, cel puţin până se va înnopta.

— Asta ar însemna încă vreun ceas, zise George, mai liniştit. În vremea asta camarazii ar putea fi aici. Şi poate că pe întuneric eliberarea se face mai lesne.

— Te-aş ruga să laşi în seama mea şi a indienilor sarcina eliberării, ceru Bulu. Îi vom face pe prizonieri să dispară fără ca oamenii lui Mali să bage de seamă. Prin asta le va spori şi mai mult teama de noi. D-ta şi camarazii d-tale veţi încercui satul şi veţi interveni imediat ce se va întâmpla ceva neprevăzut.

— Ai dreptate, încuviinţă George. Aş ţine însă să fiu de faţă când vor fi tăiate legăturile prizonierilor. Ce zici, se poate?

Băiatul îl măsură cercetător cu privirea, apoi dădu din cap şi răspunse:

— Da, se poate, căci văd că mă pot încrede în d-ta în toate privinţele. Vom luai cu noi numai pe Tora şi pe nepotul său. Vom fi astfel destui ca să-i eliberam. Acum să pornim la drum.

Bulu merse însă atât de încet, încât George nu ştia ce să mai creadă. Tot se mai temea în sinea lui că li s-ar putea întâmpla vreun rău tatălui şi tovarăşilor săi.

Dar „Eroul” părea atât de încredinţat, încât lui George îi pieri neliniştea. Nu se putea ca băiatul să nu cunoască obiceiurile tribului străin, de vreme ce indienii au fost prizonieri acolo.

Într-un sfert de ceas străbătură vreo sută de metri pe potecă, apoi Bulu se opri şi şopti lui George:

— Să aşteptăm aici; Tora ne va da de veste când sentinelele vor fi înlăturate.

— Bulu – răspunse George, tot în şoaptă – te-ai gândit însă că întunericul se va lăsa în curând? Eşti bine încredinţat că Mali nu va întreprinde nimic împotriva prizonierilor înainte de a se înnopta?

— Da, George, răspund eu de asta, zise cu hotărâre băiatul. Pe de altă parte, ştiu bine că Tora va porni mai departe spre sat după ce sentinelele vor fi înlăturate. Îi va

trimite îndărăt pe însoţitorul său mai tânăr, iar dânsul cu celălalt va sta de pază să nu îi se întâmple nimic rău prizonierilor.

— Numai de n-ar ajunge prea târziu, oftă George. Am deplină încredere în vorbele tale, Bulu, dar îţi dai seamă cât de mult mă îngrijorează soarta tatălui meu şi a tovarăşilor noştri.

— Te pricep, firește, răspunse băiatul. Căci soarta a vrut să aflu şi eu cât e de dureros când ţi se răpesc părinţii. O, Doamnei de i-aş putea pedepsi pe ticăloşii aceia! Ia spune, George – adăugă el cu însufleţire – d-ta ai venit cu un vapor, nu e aşa? Ai vrea să mă duci până la o insulă vecină, după ce îi vom elibera pe tatăl d-tale şi pe camarazi?

— Cum să nu, se grăbi să răspundă George. Şi chiar cu cea mai mare plăcere. Se află acolo ucigaşii părinţilor tăi?

— Presupun, cel puţin, zise Bulu, cu glas ciudat de înăbuşit şi George se speria văzând ura de moarte ce lucea în ochii copilului când rosti aceste cuvinte. O! De câte ori până acum am încercat, cu Tora şi ceilalţi tovarăşi, să ajung cu kanu-uri pe insula cu pricina. Dar vânturile suflă prea neregulat pe aici şi din pricina asta eram mereu în primejdie să–ne înecăm. Apoi, ticăloşii aceia sunt bine înarmaţi, pe câtă vreme noi aveam doar pumnale şi măciuci.

— Dragă Bulu – îl linişti George – dacă e vorba într-adevăr de astfel de ticăloşi precum mi i-ai zugrăvit tu, atunci fii încredinţat că-i vom răzbuna pe părinţii tăi, căci, din fericire, noi dispunem de arme cum nu cred să aibă indivizii aceia. Dar, pentru moment! Trebuie să-i eliberăm pe camarazii mei. A! Uite că vine unul din indienii tăi.

Când omul se apropia, George îl auzi vestind:

— Sahib Bulu, sentinelele au fost înlăturate. Tora cu celălalt au pornit înainte spre satul lui Mali. Noi îi putem urma la pas.

Băiatul zâmbi lui George şi tocmai se pregătea să pornească la drum, când se produse o uşoară agitaţie în rândurile indienilor cari erau în spatele lui Bulu, George, Brun şi celor doi marinari. Cauza o aflară îndată, căci se dădu de veste în şoaptă că Rindow şi sosise cu întăriri.

Se făcu loc imediat primului ofiţer şi celor unsprezece însoţitori ai săi, cari fură sfătuiţi să facă zgomot cât mai puţin cu putinţă.

Bucuria lui Rindow când îl văzu pe George sănătos şi teafăr nu se poate descrie. Dar după ce află că Farrow şi însoţitorii săi sunt prizonieri, îi pieri ca prin farmec toată veselia şi-şi recăpătă liniştea abia când Bulu îl încredinţa cu toată tăria că pentru moment nu există nici un pericol.

Cu toate acestea aruncă lui George priviri întrebătoare, arătând cu ochii spre băiat, dar nici George nu prea ştia deocamdată multe asupra acestei cunoştinţe noi şi în clipa de faţă nici nu era timp să stea de vorbă: camarazii trebuiau să pornească repede înainte, pentru a-l elibera pe căpitan şi pe ceilalţi tovarăşi.

IV.
ELIBERAREA.

BULU DĂDU SEMNALUL DE PLECARE, păşind el în fruntea micei trupe. George găsi prilejul să-i şoptească lui Rindow că nici el însuşi nu ştia încă prea multe asupra ciudatului băiat.

Convoiul înainta fără zgomot de-a lungul potecii înguste. Un sfert de ceas dură drumul, apoi Bulu se opri şi-i şopti lui George:

— La o sută de metri înaintea noastră se află satul lui Mali. Tora şi însoţitorul său sunt acum acolo. Pentru moment prizonierii nu sunt ameninţaţi de nici o primejdie, altminteri ni s-ar fi dat de veste, sau am fi auzit strigăte de luptă. Vom aştepta aici până se va înnopta, dar eu voi porni de pe acum înainte ca să-mi dau seamă cum stau lucrurile.

— Merg şi eu, zise George. Poţi avea deplină încredere în mine, Bulu, mă pricep de minune să mă strecor pe nesimţite într-un lagăr.

— Am băgat de seamă, răspunse băiatul. Aşa dar, haide, George!

Lui Rindow i se spuse în grabă să nu se apropie decât până la cel mult cincizeci de metri de sat şi să aştepte acolo noile dispoziţiuni. Primul ofiţer făgădui să urmeze întocmai sfatul, apoi George îl urmă pe Bulu.

Acesta se furişă ca un şarpe pe dinaintea lui. După vreo zece minute de mers, se opri, dintr-un tufiş des ieşi imediat la iveală bătrânul Tora şi-i şopti ceva. George nu putu auzi despre ce e vorba, dar Bulu îi comunică îndată:

— Tatăl şi tovarăşii d-tale sunt legaţi de trunchiuri de arbori. Tora, care înţelege ceva din limba tribului duşman,

a tras cu urechea la o convorbire dintre războinici: cei patru prizonieri urmează să fie jertfiţi două ceasuri după apusul soarelui. Avem deci vreme destulă şi deoarece ei sunt legaţi de copacii din faţa noastră, nici nu e nevoie să încercuim satul. E de ajuns dacă însoţitorii d-tale vor sta pregătiţi să intervie în cazul când nu vom izbuti să tăiem prizonierilor legăturile pe furiş. A? Făcu el de-odată şi-şi aţinti privirea asupra brâului lui George. Văd că ei un minunat pumnal indian, pe care nici nu l-am observat până acum. De la cine l-ai căpătat?

— De la Sanja, fiica unui prinţ indian, răspunse George, cu mâhnire. Ea a fost câtva timp oaspetele submarinului nostru, împreună cu tatăl ei, prinţul Ghasna, care s-a înapoiat înapoi în ţara lui.

— Prinţul Ghasna – murmură băiatul – numele acestea îl rosteau adesea părinţii mei. După cât ştiu, am locuit înainte vreme în ţara lui. Dar despre toate astea voi vorbi mai târziu, acum trebuie să liberăm pe prizonieri. Parcă spuneai însă de un submarin? Ori m-am înşelat?

— Nu te-ai înşelat de loc, răspunse George. Mai târziu vei afla tot. Şi ziceai să aşteptăm aici până se va înnopta?

— Camarazii d–tale să aştepte aici cu oamenii mei până se va întuneca şi de–abia atunci să pornească mai departe. Nepotul lui Tora îi va călăuzi. Noi doi plecăm însă chiar acum cu Tora.

George comunică lui Rindow cele de cuviinţă, după aceea porni alături de Bulu şi Indian. Străbătură vreo optzeci de metri, apoi bătrânul se opri şi arătă cu mâna la dreapta în desiş.

— Trebuie să intrăm aici, şopti Bulu lui George, apoi dăm de locul unde îi vom putea vedea pe prizonieri. De acolo vom face şi încercarea de a-i elibera, de îndată ce se va lăsa întunericul.

Tora dispăru între două tufe mari şi Bulu se strecură şi el cu dibăcie după el, urmat de George. Nu era nici o potecă acolo şi trebuiau să se furişeze în zigzag printre tufe.

Trebuiau să fie însă cu mare băgare de seamă, căci cel mai mic zgomot, foşnetul unei frunze sau trosnetul unei crengi ar fi putut strica totul. Indianul şi băiatul sa strecurau cu atâta îndemânare, încât George avu impresia că două şopârle alunecau printre tufe.

Din fericire Insă – deşi elementul lui era marea – tânărul nostru erou dobândise destulă experienţă în ce

priveşte mersul fără zgomot, căci fusese adesea nevoit să-l puie în aplicare. Aşa că izbuti să-i urmeze pe cei doi cari mergeau înainte. Bulu se întorcea din când în când spre el aruncându-i priviri recunoscătoare.

Vreo zece minute ţinu drumul acesta greu. Apoi dădură peste cei doi indieni cari porniseră înainte şi înlăturaseră sentinelele lui Mali.

— Rămâi liniştit, să nu scoţi nici un cuvânt! Şopti Bulu lui George. Uite colo pe prizonieri!

Dădu capul puţin la o parte şi printr-o spărtură îngustă în frunziş, tânărul putu vedea pe tatăl său, pe lord, doctorul Bertram şi Petre. Atârnau nemişcaţi, cu genunchii îndoiţi şi capetele aplecate, ceea ce-l făcu pe George să murmure:

— Eliberarea va fi grea, căci după cât se pare, sunt leşinaţi.

Bulu vorbi ceva în şoaptă cu cei doi indieni cari stăteau acolo mai de mult, apoi se întoarse zâmbind spre George şi răspunse încetişor:

— Nu, George, tovarăşii d-tale vor numai să-l înşele pe oamenii lui Mali, în primul rând pe bătrânul vrăjitor. Se prefac leşinaţi, dar în realitate încearcă să-şi slăbească legăturile, cele mai aprige sforţări de eliberare le face uriaşul acela.

— Aha, Petre! Exclamă George vesel. Poate că nici n-ar fi fost nevoie să venim.

— Nu cred, căci funiile sunt foarte trainice, răspunse Bulu. Nici uriaşul vostru nu le va putea slăbi sau rupe. Va trebui să ne apropiem de îndată ce se va înnopta şi să tăiem legăturile. Să nădăjduim că prizonierii nu vor face nici o mişcare de surpriză sau să scoată vreun ţipăt.

— Asta nu vor face în nici un caz – răspunse George – căci în nenumărate rânduri au fost de-acum eliberaţi din situaţii primejdioase. Grea nu cred să fie treaba, deoarece copacii sunt aproape. Pe de altă parte, băştinaşii nu vor bănui că suntem aici.

— O singură primejdie există şi anume: schimbarea celor patru sentinele înainte de a se lăsa întunericul. Dacă se observă lipsa lor, se pot ivi greutăţi.

— Ai dreptate, încuviinţă George. Văd chiar colo patru băştinaşi cari par să primească ordine de la bărbatul ăla înalt. Probabil că e Mali.

— Da, Mali e, răspunse Bulu. Şi uite că teama mea se dovedeşte îndreptăţită. Cu siguranţă că ei se duc să-i

schimbe pe cei patru oameni uciși de Tora. Vorba e acum daca marinarii d-tale rămaşi în urmă vor fi în stare să-i răpuie repede şi fără zgomot pe aceştia.

— Ar fi mai bine. Cred, dacă unul din oamenii lui Tora ar alerga repede înapoi şi i-ar preveni pe camarazi, propuse George. Atunci ar fi pregătiţi şi i-ar putea lua mai lesne în primire.

— Da, aşa trebuie să facem, încuviinţă imediat Bulu – e vorba numai de puţin timp, căci noaptea trebuie să se lase din clipă în clipă.

Se întoarse repede spre Tora şi-i şopti câteva cuvinte. Imediat indianul dădu o poruncă unuia din războinicii săi, care dispăru cu iuţeala fulgerului în desiş. În clipa asta se puseră în mişcare şi cei patru băştinaşi cari primiseră probabil instrucţiuni de la Mali; străbătură în grabă luminişul, îndreptându-se spre poteca ce pornea din sat.

— Să sperăm că omul lui Tora va fi înainte acolo, murmură George. Sălbatecii aleargă foarte repede.

— Omul nostru le-o va lua înainte, îl linişti Bulu. A! Ai văzut? Uriaşul vostru tovarăş a încercat iarăşi să-şi slăbească legăturile şi se pare că va izbuti. Nu m-aş fi aşteptat la asta – uite că şi-a liberat chiar mâinile?

Din locul unde se aflau, putea vedea prizonierii. Bulu nu se înşelase, Petre izbutise într-adevăr să-şi libereze mâinile, dar le ţinea încă la spate; probabil că vroia s-aştepte şi el până se va întuneca şi de abia atunci sa încerce eliberarea lui şi a tovarăşilor săi.

— Da, Petre Uriaşul e un om cu totul extraordinar, zise George cu mândrie. După cum spuneam adineauri, domnilor, camarazii s-ar fi eliberat şi fără ajutorul nostru. EI, dar ce face acolo bătrânul vrăjitor?

Asa se apropiase de copacii de cari erau legaţi Farrow şi tovarăşii săi. În mâna dreaptă ţinea o măciucă grea. Măsură pe căpitan cu priviri încruntate, apoi întinse capul spre poteca pe care dispăruseră cei patru războinici.

— Afacerea poate lua o întorsătură neplăcută, şopti George lui Bulu. Probabil că cei patru trebuie să dea vreun semnal că totul e

în ordine. Fără acest semnal, vrăjitorul e în stare să omoare pe prizonieri.

Spunând acestea George şi trase revolverul de la brâu. Bulu făcu o mutră îngrijorată şi răspunse:

— Ai dreptate, George, lucrul poate deveni neplăcut. Ar fi trebuit s-o prevăd, căci Asa acesta e foarte viclean; e cel mai primejdios dintre toţi potrivnicii, noştri.

Camarazii priveau cu mare încordare la bătrânul vrăjitor, care stătea nemişcat, cu capul aplecat înainte, ascultând spre potecă. Acum se apropia de el şi uriaşul Mali, înarmat şi el cu o măciucă grea.

Se scurseră câteva minute într-o linişte adâncă, apoi Asa îşi îndreptă deodată trupul, îi spuse lui Mali câteva cuvinte şi ridică măciuca în dreptul căpitanului, în vreme ce Mali se repezi cu a sa asupra lui Petre.

În aceeaşi clipă însă porni şi primul glonţ din revolverul lui George. Asa rămase câteva clipe nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ, George ţinti imediat pe căpetenie, dar Petre i-o luase înainte.

Cu iuţeala fulgerului smulse cu dreapta revolverul de la brâu şi un glonţ îl trânti pe Mali în ţărână. Cu stânga, Uriaşul scoase cuţitul şi-şi tăia repede legăturile de la picioare.

Câteva clipe războinicii lui Mali rămaseră ca împietriţi; răgazul acesta scurt îi fu de ajuns lui Petre ca să–l libereze pe căpitan. Sări pe urmă la lordul Clive. Dar în clipa aceea sălbatecii îşi reveniră din încremeneală şi cu armele ridicate se năpustiră care spre prizonieri, care spre tufişul îndărătul căruia se afla George, Bulu şi indienii.

Căpitanul îşi scosese amândouă revolvere şi trase în mulţimea băştinaşilor. După câteva clipe detunară şi armele lordului şi ale doctorului. Petre izbutise să le taie şi lor legăturile.

Imediat intră şi el în luptă, îndreptând însă focul spre sălbatecii cari alergau spre tufiş. George începu să tragă şi el în năvălitori; ar fi păţit-o însă dacă n-ar fi avut sprijinul iui Petre.

De asemeni şi împuşcăturile repetate ale, căpitanului şi lordului împotriva sălbatecilor îşi făcură efectul şi primul atac dădu greş.

Sălbatecii puseră acum mâna pe arcuri şi-i ţinură la respect pe prizonieri de la distanţă.

Dar Farrow şi tovarăşii săi căutară şi ei să se puie la adăpost îndărătul copacilor de cari fuseseră legaţi până atunci, căci primele săgeţi şuierară prin aer şi se înfipseră adânc în lemnul arborilor.

George şi însoţitorii săi trebuiră şi ei să se dea înapoi, căci săgeţile îi ameninţau din toate părţile.

Situaţia se înrăutăţise mult pentru camarazi. Sub ocrotirea săgeţilor câţiva sălbateci se şi apropiară, cu măciucile în mână, de copacii îndărătul cărora se adăpostiseră căpitanul şi tovarăşii săi.

George, care izbutise să găsească un loc de unde putea cuprinde cu privirea, fără să se expuie, întregul luminiş, văzu primejdia. Mai putu trage trei gloanţe, culcând la

pământ pe sălbatecii cari se apropiaseră de copaci, dar urmarea fu că vreo câteva săgeţi ţâşniră de-a dreptul în spărtura din tufişul prin care trăsese dânsul, trecând la câţiva centimetri de capul lui.

Trebuia deci să-şi caute repede un alt loc mai puţin primejdios. În vreme ce săgeţile zburau pe lângă el, George se târî spre Bulu care se tupilase şi el într-un loc de unde putea privi printr-o spărtură din tufiş.

George văzu cum un sălbatec uriaş se şi furişase până lângă copacul îndărătul căruia stătea tatăl său. Îi putea observa pe amândoi şi-şi dădu seamă că părintele său nu bănuia nimic de primejdia apropiată.

Sălbatecul ridică încetişor măciuca, muşchii îi se încordară… dar în aceeaşi clipă George trase din nou şi îndată ce glonţul porni din revolver, sălbatecul sări în sus scoţând un răcnet, apoi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat.

George şi Bula se îndepărtară însă imediat de la postul lor de observaţie. Ştiau că sălbateci îşi vor slobozi îndată săgeţile spre locul de unde pornise împuşcătura.

— George, să mergem pe poteca ce duce în luminiş, şopti Bulu. Camarazii d-tale vor sosi în curând, căci vor fi auzit împuşcăturile. A! Ce noroc!… Acum tată! D-tale şi camarazii săi se pot retrage în tufiş, căci oamenii lui Mali se vor ascunde în colibele lor, fiindcă în nici un caz nu vor putea tine piept unui foc atât de puternic.

Ultimele cuvinte trebui să le strige aproape, căci dinspre partea unde se îmbuca poteca cu luminişul se auzi răpăit de gloanţe. Rindow trebuie să fi venit cu întăriri. Câteva clipe răcnetele de spaimă ale băştinaşilor întrecură chiar pârâitul gloanţelor, apoi însă gălăgia se pierdu în depărtare. Războinicii lui Mali îşi căutau salvarea în fugă.

Încet se potoliră şi salvele camarazilor de pe submarin şi tocmai când George cu tovarăşii săi ajunse pe poteca unde se aflau camarazii, Farrow, lordul, doctorul şi Petre se îndreptau spre dânşii. În clipa aceasta, însă, se lăsă şi întunericul, învăluind totul în zăbranicul său.

— Repede îndărăt, domnilor! strigă Bulu. În satul meu suntem în deplină siguranţă. Acolo vom putea sta de vorbă în linişte. Vă rog să vă prindeţi de mână unui de altul, eu vă voi călăuzi. Nu cumva însă să aprindeţi lămpile de buzunar, căci războinicii lui Mali sunt buni luptători de noapte.

Convoiul se formă imediat. Tovarăşii nu mai pierdură vremea cu întrebări de prisos, erau mulţumiţi ca sunt împreună şi teferi. Cuvintele „luptători de noapte” aveau însă un sunet foarte neplăcut şi viteazul băiat trebuia să-i cunoască bine pe vecinii săi.

Deşi era întuneric beznă în pădurea seculară, Bulu îi conduse, pe poteca întortocheată, cu atâta siguranţă, încât din asta se putea deduce că trebuie să fi trecut pe ea adesea în timpul nopţii, ca să ţie sub observaţie satul lui Mali.

În ordine desăvârşită şi fără să facă nici un zgomot se îndeplini marşul acesta prin întuneric. Numai câte odată vreun marinar ieşit din rând se lovea de vreo tufă şi scotea o înjurătură înăbuşită.

Atunci ascultau încordat cu toţii dacă nu se aude ceva suspect. Dar se părea că deocamdată războinicii lui Mali n–aveau nici o baftă să-i urmărească şi pe de altă parte desigur că moartea subită a căpeteniei lor şi a bătrânului vrăjitor Asa îi intimidase atât de mult încât n-ar fi fost în stare să întreprindă vreo acţiune războinică.

Ajunseră nevătămaţi în satul indienilor, cari trăiau aici departe de patria lor, având de căpetenie un băiat de rasă albă.

Deşi ardeau focuri mari în sat, femeile şi copiii se ţineau cu desăvârşire liniştiţi şi nu trădau nici o curiozitate pentru felul cum se sfârşise expediţia lor. Asta dovedea o disciplină de fier, cum nici în ţările civilizate ale Europei nu se întâlnea.

— Dragă căpitane, dăm aici de o taină foarte ciudată, se adresă lordul Clive către Farrow. Cum au ajuns indienii aceştia cu băiatul pe insula asta singuratică a Pacificului?

— Vom afla îndată, răspunse Farrow. Dar nu găseşti că sunt cam ciudate podoabele alea pentru un bungalow?

Spunând această arăta spre ţestele de crocodili cari în lumina focului făceau o impresie sinistră. Lordul Clive răspunse foarte mirat:

— Da, e ciudat, căpitane, însă e o mărturie limpede că acest băiat poartă o ură de moarte crocodililor. În acelaşi timp, ţestele acestea constituie o dovadă că el posedă un curaj neobişnuit căci, după cum se vede, mai toate dihăniile au fost răpuse în acelaşi mod care l-am văzut noi procedând pe malul fluviului. Sunt foarte curios să aflu povestea vieţii sale.

— Ia te uită, a pus să se aducă scaune pe terasă, zise căpitanul. Desigur că are de gând să ne istorisească ceea ce nu ştim despre el.

Farrow ghicise. Băiatul se înclină în faţa lui şi a lordului, apoi începu:

— Domnilor, mă numesc Jean Cartot, insă indienii mei mă numesc Bulu. Am să vă rog ceva şi sunt încredinţat că mă veţi satisface după cum mi-a făgăduit George al dv.

V.
RĂZBUNAREA.

FARROW, RINDOW, BRUN, LORDUL şi GEORGE luară loc în faţa copilului, pe terasă. Bulu îi privi câteva clipe îngândurat, apoi i urmă:

— Domnule căpitan, vă voi istorisi pe scurt povestea vieţii mele şi atunci veţi pricepe ura mea împotriva crocodililor precum şi dorul meu de răzbunare, la îndeplinirea căruia nădăjduiesc că mă veţi ajuta. Părinţii mei erau francezi şi stăpâneau o plantaţie întinsă în India, în apropiere de Nepal, dar din cauza războiului s-au cam ruinat. Toate astea le-am aflat mai târziu, căci eu m-am născut după încheierea păcii, când tata a izbutit să-şi încropească o existenţă modestă în Calcuta. Acolo am şi locuit până am împlinit nouă ani; atunci a intervenit o întorsătură hotărâtoare în viaţa părinţilor mei. Înainte de naşterea mea, tata a salvat viaţa unuia din muncitorii săi, un indian mai în vârstă, scăpându-l din ghearele unui tigru şi alegându-se el însuşi cu răni grave de pe urma aceasta. Uitase de toată istoria asta, când, după ani îndelungaţi, indianul se ivi deodată în Calcuta şi povesti părinţilor mei despre o comoară enormă, propunând tatei s-o scoată el la iveală. Comoara s-ar fi aflând pe o insulă singuratică undeva, la Răsărit. Părinţii mei n-aveau nici un motiv să nu dea crezare Indianului şi cu atât mai mult puseră temei pe vorbele sale, când omul – era tatăl lui Tora – înmână părintelui meu o sumă mare cu care să cumpere o corabie, pe care să pornim spre insulă. Tora cu numeroşi consângeni de-ai săi şi familiile lor vroia să-i însoţească pe părinţii mei.

Şi aşa se făcu că tata cumpără un bric, angaja un căpitan cu numele de Brown împreună cu câţiva marinari englezi şi acum trei ani plecarăm din Calcuta.

Tatăl lui Tora descrisese cu atâta exactitate poziţia insulei, încât ajunserăm curând în apropierea ei. Acum însă, căpitanul Brown îşi dădu arama pe faţă. Aflase despre chestia cu comoara mai mult decât trebuia şi îmboldit de lăcomie, se înţelesese în timpul călătoriei cu marinarii englezi să între ei în stăpânirea comorii.

În scopul acesta opriră vasul cu puţin înainte de ţintă, pe insula aceasta singuratică, că să-i debarce pe părinţii mei şi pe indieni. Deoarece puseseră deoparte din vreme toate armele şi ne erau superiori ca număr, ne goniră pur şi simplu de pe bric, iar când tata încercă să li se împotrivească şi mama, cuprinsă de disperare, îl sprijini pe cât îi îngăduiau puterile, ticăloşii îi aruncară peste bord în apa fluviului, unde fură sfâşiaţi imediat de crocodili, sub ochii mei. Auzind răcnetele lor de moarte vrui să-i urmez. Dar în cele din urmă luai hotărârea să rămân în viaţa, pentru ca să mă pot răzbuna, atât împotriva ticăloşilor acelora cât şi a crocodililor. Din nenorocire n-am putut pleca până acum de pe insula aceasta – după cum i-am şi spus lui George al dv. – dar nădăjduiesc de data aceasta să-i pot găsi pe ucigaşii părinţilor mei şi să-i pedepsesc precum merită, cu ajutorul dv.

— Fireşte că te vom ajuta, răspunse lordul imediat. Deşi sunt compatrioţi de-ai mei, măi declar dispus din toată inima să-mi dau concursul, când e vorba de pedepsirea unor criminali. Cred că am vorbit şi în numele d-tale, dragă căpitane, nu e aşa?

— Mai încape vorbă! răspunse Farrow. Totuşi trebuie să ştiu mai întâi unde se află insula cu comoara. Brown o fi cunoscut locul, dar noi ce indicaţie avem? Bulu, ai tu vreo hartă sau ţi–a lăsat tatăl tău ceva asemănător?

— Tora ştie bine unde se află insula – răspunse Bulu – şi o va găsi cu siguranţă dacă vom merge direct spre răsărit. Când sunteţi dispuşi să pornim, domnule căpitan?

— Eu cred că cel mai nimerit lucru ar fi s-o facem chiar îndată, răspunse Farrow. Singura rezervă ce-aş avea-o, ar fi că războinicii lui Mali ar putea să mai încerce un atac poate chiar la noapte şi atunci ar rămâne satul fără destulă apărare.

— Domnule căpitan, nici nu e nevoie să vie mai mulţi de douăzeci războinici de-ai mei, zise Bulu. Cei cari rămân sunt de ajuns pentru apărarea satului. Nu e întâia oară că războinicii lui Mali au pus la cale un atac de noapte, dar întotdeauna au fost respinşi. Astăzi se mai

adaogă faptul că au suferit de abia de curând o înfrângere mare şi vor fi fiind cu totul zăpăciţi din cauza morţii vrăjitorului Asa. Aşa dar, în privind asta nu trebuie să fim îngrijoraţi. De aceea vă şi rog să pornim imediat şi vom ajunge încă înainte de revărsatul zorilor pe insula unde sălăşluiesc ucigaşii. Aş vrea mult să le pregătesc o deşteptare cam neplăcută, cu deosebire acelui Brown care cu propria lui mână a zvârlit-o în apă pe mama mea.

— Bine, Bulu, atunci să pornim! hotărî Farrow. Alegeţi oamenii cari să te însoţească. Nu îi putem ataca pe nepusă masă pe locuitorii insulei la care ne va călăuzi Tora. Asta va trebui s-o aduci tu la îndeplinire cu oamenii tăi. Noi te vom ocroti din spate şi vom interveni când vom socoti că e absolută trebuinţă.

— Domnule căpitan, mi-ar fi de ajuns dacă m-ai debarca cu oamenii mei pe insula cu pricina, răspunse băiatul. Răzbunarea e o chestie personală a mea şi vreau s-o aduc singur la îndeplinire. Mă duc să-mi aleg însoţitorii!

Sări de pe scaunul său, se apropia de Tora şi vorbi cu el în şoaptă câtva timp. Ochii indianului se învăpăiară, apoi se înclină mut şi coborî scările terasei.

Imediat se adunară vreo douăzeci de indieni în faţa bungalow-ului, toţi oameni unul şi unul, puternici şi sprinteni. Bulu arătă spre ei şi întrebă:

— Domnule căpitan, e loc pentru aceşti oameni pe submarinul dv.?

— Fireşte! se grăbi să răspundă Farrow. Nădăjduiesc că drumul până la insula cu pricina nu va ţine prea mult. Nu cred ca indienii să poată suporta lesne şederea pe submarin, aşa că vor trebui să rămâie pe punte. Dacă însă va fi ca drumul să fie mai mult şi s-ar mai stârni vreo furtună pe deasupra, atunci am fi siliţi să ne afundăm.

— Domnule căpitan, cu un vapor rapid călătoria nu durează decât vreo câteva ceasuri, răspunse repede Bulu. Până acum noi am încercat numai cu kanu-urile noastre, astfel că drumul a ţinut aproape o noapte întreagă.

— Atunci stăm bine, zise Farrow, vom porni deci imediat la drum. Ce se va întâmpla însă dacă vom obţine izbânda dorită la această expediţie de pedeapsă? Unde vei rămâne tu atunci?

— Mă voi stabili pe insula aceea, împreună cu oamenii lui Tora, răspunse băiatul. Voi scoate la iveală comorile ce

sunt acolo, iar mai târziu voi încerca să ajung într-o ţară unde trăiesc oameni din rasa mea.

Lordul Clive interveni repede şi-l rugă stăruitor pe Bulu să-i îngăduie să rămâie cu el.

— Nu vreau să fiu părtaş la comori, zise ei, dar voi încerca să stabilesc legătura cu lumea civilizată. Dragă căpitane şi aşa tot vroiam să vă părăsesc în curând, o voi face deci acum. Cred că nu mi-o iei în nume de râu?

— Nici vorbă că regret din tot sufletul că ne vei părăsi în curând, răspunse Farrow, dar nu te pot opri şi nici nu vreau să încerc în cazul de faţă, căci cred că bine faci rămânând alături de tânărul Bulu. Poate că întâmplarea va face să venim mai târziu să te luăm de pe insula aceea. Mai întâi însă s-ajungem la ea şi să rezolvăm chestia cu căpitanul Brown şi oamenii săi. Aşa dar, la drum cât mai repede! Bulu, noi suntem gata.

Curajosul băiat, pe care soarta îl încercase atât de greu, îi conduse pe camarazi la malul fluviului. Acolo se îmbarcară în bărci şi în curând ajunseră la coastă, unde se afla submarinul.

Farrow şi camarazii lui erau uimiţi că indienii - cari nu văzuseră un submarin în viaţa lor — păşiră liniştiţi şi fără nici o teamă pe puntea monstrului de oţel.

Din fericire marea era complet liniştită; briza uşoară de-abia dacă încreţea suprafaţa apei - era o noapte cât se poate de potrivită pentru o astfel de expediţie, cu atât mai mult cu cât şi cerul era acoperit de un strat gros de nori. Întunericul era atât de adânc, încât nu se putea vedea decât la câţiva metrii depărtare.

Farrow împărţi pe cei douăzeci de indieni de cele două laturi ale parapetului. Submarinul alunecă încetişor în larg, apoi pomi cu toată viteza spre răsărit.

Indienii de pe punte păstrară o linişte atât de desăvârşită, încât echipajul submarinului cu Farrow în frunte, căpătară o părere tot mai bună despre micul Bulu, deoarece ştiau ci numai el singur putuse să-i disciplineze pe aceşti semisălbatici.

Jim Brike ţinu şi de data asta să încarce tunul său de la proră, deşi căpitanul îl încredinţase că nu va fi nevoie să se folosească de el.

Pentru câteva clipe se ivi brusc luna printre nori şi în lumina ei slabă marinarii văzură la vreo trei sute de metri înaintea lor contururile întunecate ale unei insule. Bulu,

care stătea în turn lângă Farrow, se adresă imediat acestuia:

— Domnule căpitan, asta trebuie să fie insula căutată; Tora mi-a descris exact cele două stânci ascuţite cari se înalţă colo. Tora – strigă el – asta e insula?

— Da, Sahib, răspunse Indianul.

Acum trebuiau să se apropie neobservaţi de insulă, căci dacă într-adevăr existau acolo comori atât de mari, desigur că Brown şi complicii săi vor fi luat măsuri de apărare.

De aceea căpitanul întâmpină cu bucurie faptul că nori groşi acoperiră luna şi un întuneric adânc învălui firea.

— Domnule căpitan – şopti băiatul – trebuie să pornim mai spre nord. Îmi amintesc bine că aşa spusese tata. Vezi colo în faţa noastră vârfurile de stâncă? La stânga lor se zice că ar fi golful în care ar putea intra vasul fără nici o primejdie.

— Bine, dragul meu – răspunse Farrow – atunci vom merge într-acolo. Să sperăm că nu s-au ivit schimbări în cursul anilor. Cine ştie dacă îi mai găsim pe Brown şi tovarăşii săi.

— Eu am toată nădejdea, căci trebuie să mă răzbun pe dânşii – răspunse băiatul, cu glas apăsat.

— Înţeleg setea ta de răzbunare, tinere – zise căpitanul – totuşi nu trebuie să te laşi prea mult stăpânit de ea. Ba chiar eu aş dori, în însuşi interesul tău, ca aceşti oameni să nu fie pe insulă.

— Domnule căpitan – răspunse Bulu – de trei ani mă urmăreşte priveliştea grozavă a morţii părinţilor mei. Gândeşte-te ce înseamnă asta pentru mine. Dacă nu mă voi putea răzbuna împotriva lui Brown acela, nu voi avea linişte toată viaţa mea. A! Se pare că sunt încă pe insulă – adăogă cu bucurie – colo în depărtare luceşte o rază de lumină şi uite aici lângă noi se află acostat un bric.

Bulu vorbise în şoaptă, căci deodată se ivise din întuneric conturul negru al unui vaporaş, priponit în golful insulei şi se putea foarte bine să se afle oameni de pază pe bord.

Atât marinarii cât şi indienii stăteau liniştiţi, în vreme ce „Dox”-ul, cu motoarele oprite, alunecă lângă vasul străin.

În clipa următoare indienii se şi căţărară ca pisicile pe puntea bricului.

Căpitanul şi însoţitorii săi n-aveau deocamdată nici un motiv să intervie în drama ce avea să se desfăşoare aici. Totuşi, îşi ţineau revolverele pregătite şi ascultau cu încordare în beznă, căci se putea ca Bulu cu indienii săi să fie respinşi de locuitorii bine înarmaţi ai insulei. Ar fi trebuit atunci poate ca marinarii să-şi apere şi el propria lor viaţă.

Un geamăt slab se auzi de-odată de pe puntea bricului, apoi un zgomot uşor, ca şi cum un trup omenesc s-ar prăbuşi pe scânduri. Marinarii îşi dădură seamă îndată că omul de pază de pe vaporaş fusese doborât de indieni.

Apoi se auziră zgomote uşoare în spre direcţia ţărmului, ceea ce însemna că răzbunătorii se-ndreptau spre tabăra bandiţilor.

Cei de pe submarin ascultau cu încordare, aţintindu-şi privirile spre luminiţele de pe insulă şi cazuri în curând umbre cari acopereau din când în când aceste luminiţe. Erau, desigur, indienii care, sub conducerea băiatului setos de răzbunare, se furişau spre sălaşul ticăloşilor.

Minutele parură ceasuri celor de pe submarin. Deodată tresăriră speriaţi, căci de pe insulă răsună o împuşcătură, apoi încă una şi iar una. Se auziră ţipete, strigăte, cari amuţiră însă repede şi o tăcere mormântală se lăsă iar peste insulă.

După câteva minute glasul lui Bulu răsună venind dinspre ţărm:

– Domnule căpitan, am izbutit. A fost într-adevăr Brown cu tovarăşii săi. În sfârşit, părinţii mei sunt răzbunaţi iar eu mi-am redobândit liniştea sufletească. Vrei să vii pe uscat? Vei putea vedea ce comori ascunde insula.

Marinarii nu se lăsară rugaţi şi părăsiră imediat submarinul.

Punctele luminoase din depărtare nu erau decât ferestrele luminate ale câtorva colibe, pe cari şi le clădiseră bandiţii. Acestea erau bine mobilate, cu obiecte fabricate de ei înşişi şi aveau lămpi cu petrol.

După cum lămuri Bulu, tatăl său luase pe bric – odinioară – o cantitate mai mare din acest combustibil, căci încă de pe atunci socotise că va trebui să rămâie timp mai îndelungat. Nu bănuise însă că-i vor putrezi oasele pe aici.

Pe câmpul de luptă nu se vedea nici un cadavru şi la o întrebare a căpitanului, Bulu îl lămuri că indienii lui şi

duseră de acolo trupurile bandiţilor ucişi. Fuseseră zvârlite rechinilor cari mişunau prin apropierea insulei.

În coliba cea mai mare şi mai bine mobilată se aflau într-una din încăperi – a cărei uşă era prevăzută cu zăvoare şi lacăte mari – saci umpluţi până în vârf cu bulgări de aur.

— De dragul acestui aur şi-au găsit o moarte grozavă bieţii mei părinţi – zise Bulu – şi de aceea nici n-aş vrea să m-ating de el. Totuşi îl consider ca o moştenire scumpă şi vreau să fac mult bine cu el şi să îndeplinesc diferite sarcini cari îi stăteau la inimă tatei. Şi, acum, mai am o rugăminte, domnule căpitan. Vrei să fii atât de bun şi să-mi ajuţi să aduc încoace pe ceilalţi tovarăşi de trib ai indienilor mei, împreună cu soţiile şi copiii lor? Ţin mult ca asta să se întâmple chiar în cursul acestei nopţi.

— Nici vorbă că te-ajut, răspunse căpitanul. Vrei să vii şi tu, dragul meu Bulu?

— Da, trebuie să merg împreună cu Tora, ca să-i scot din sat. Ceilalţi indieni pot rămâne de pe acum aici.

— Atunci să ne grăbim, răspunse căpitanul.

Cu viteză maximă submarinul făcu drumul îndărăt. Ajunseră cu bine şi bărcuţele de aluminiu având cate un singur vâslaş, porniră din nou în susul fluviului, spre satul indienilor. După o jumătate de ceas Bulu şi Tora se întoarseră nevătămaţi îndărăt, în fruntea unui convoiul lung de bărbaţi, femei şi copii.

Era de admirat ordinea care domni cu prilejul acesta Bărcile se umplură repede, apoi porniră iar pe fluviu în jos, spre coastă, unde se afla submarinul.

Căpitanul nu se simţi liniştit decât atunci când toţi indienii fură pe punte şi „Dox”-ul se pune iar în mişcare spre insula binecuvântată cu atât belşug de aur.

Se făcuse târziu când marinarii se duseră sa se culce, dar în revărsatul zorilor erau cu toţii sculaţi şi dădură o mână de ajutor indienilor să-şi clădească alte colibe din copacii pe cari îi retezară.

Farrow, George, lordul şi doctorul porniră într-o excursiune pe insulă; cu acest prilej constatară că bandiţii prăsiseră aici mulţi porci, cari se înmulţiseră cu nemiluita, aşa că tribul indienilor n-avea să ducă lipsă de carne proaspătă. În afară de asta, mai erau cârduri întregi de păsări sălbatice asemănătoare găinilor.

— Şi zii, vrei într-adevăr să rămâi aici? îl întrebă Farrow pe lord.

— Da, dragă căpitane, mă simt oarecum îndatorat faţă de viteazul Bulu – răspunse Clive cu seriozitate. Asta pentru că părinţii săi au fost ucişi de compatrioţi de-ai mei. Pe de altă parte sunt încredinţat că-i voi putea fi de

mare folos, când se va reîntoarce în India, ceea ce cred că se va întâmpla încurând, căci în cei trei ani bandiţii au exploatat cu hărnicie mina de aur.

— Aşa dar, urmează să ne luăm rămas-bun, zise Farrow, mişcat. Îmi vine greu, dragă Clive, căci mi-ai fost un camarad nepreţuit în tot timpul cât am stat împreună.

— Dragă căpitane, nădăjduiesc că nu va trece mult şi ne vom revedea, răspunse lordul Clive. De îndată ce voi fi în India, îţi voi transmite o radiogramă şi va trebui să mă vizitezi. Îmi voi aminti mereu cu plăcere de d-ta, de George şi de ceilalţi camarazi, de zilele frumoase petrecute pe submarin şi de aventurile pe cari le-am trăit împreună. Să nu ne îngreunăm despărţirea şi să încheiem în veselie seara de astăzi.

Uşor n-a prea fost, totuşi, rămasul bun a doua zi dimineaţa, căci toţi îi îndrăgiseră pe lord, după cum şi el căpătase dragoste pentru vrednicii camarazi ai echipajului „Dox”.

Şi când vasul se îndepărtă pe marea sclipitoare, rămase încă mult timp pe ţărm alături de Bulu, fluturând batistele cu ochii înrouraţi de lacrimi.

Sfârşitul volumului: **EROUL BULU**.

Aproape de necrezut sunt întâmplările prin cari au trecut doctorul Bertram şi camaradul său Marian într-una din coloniile de pedeapsă ale francezilor. Ele vor fi descrise în volumul următor, intitulat:

PE INSULA DRACULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro